



Helsen ble reddet av tannlegen

Lørdag 11 september 2021 hadde jeg merket at venstre øyelokk hadde begynt å sige en ukes tid. Men det var en travel helg og jeg tenkte at dette «problemet» fikk vente. Mens jeg gjennomførte frivilligdagen i Horten gikk tankene til den nær forestående tannlegetimen påfølgende mandag. Siden tannlegen i praksisen Stene-Johansen/ Slottsparken tannklinikk, ikke bare er tannlegen, men også en god venn, var tanken å spørre ham. Kanskje rart å legge helseproblemer som ikke sitter i tennene frem for en tannlege, men etter å ha kjent til tannleger gjennom fagforeningssamarbeid, var det naturlig å tenke at alt over snippen visste de noe om.

Det første tannlegen sier er: «Det der må du til legen med». Nå er ikke min tannlege av det masete slaget (heller ikke med bruk av tanntråd eller tannstikker, han vet jeg har konstant dårlig samvittighet på det området), men mens han kikket over tennene gjentok han den klare beskjeden. Da null-hull var konstatert, og regningen betalt gjentok han oppfordringen om legekonsultasjon, denne gangen forsterket med beskjeden om at jeg kunne si til legen at tannlegen hadde sagt det.

Tirsdagen forsvant før jeg fikk rotet meg til legen, men onsdag tok jeg den telefonen.

Beskjeden var øyeblikkelig å møte opp. Møtte både turnuskandidaten og fastlegen, og etter grundige nevrologiske undersøkelser sendte de meg til akuttmottaket. Jeg, med min ingeniøruddanning, syntes det var å ta vel hardt i - så jeg forsikret dem om at jeg ikke hadde slag. De stilte seg helt uforstående til min kompetanse når det gjelder diagnosesetting.

Så til akuttmottaket i Tønsberg bar det. Den som har vært på et sånt, vet at der er det lite som går fort. Men nå skjedde det ting i rekordfart. Aldri før er jeg blitt fulgt av en lege til avdelingen fra akuttmottaket. Men jeg visste jo ikke da om at det var denne dagen det brant på Jotun fabrikker, og at sykehuset hadde satt beredskap.

Derfor var mange pasienter skrevet ut og jeg slapp seng på gangen. Ekstra leger var kalt inn og den første jeg traff på avdelingen kikket på meg, gjennomførte noen tester, og sa til legen under utdanning: «I morgen kjører vi istest!»

Nå syntes ikke denne ingeniøren at et hengende øyelokk var noe å ligge på sykehus for, men ingen leger stemte for hjemsendelse. Derimot fikk jeg gjennom diverse radiologiske undersøkelser bekreftet at hjernen var hjemme (i hodet altså), og at ikke noe feilte den.

Dagen etter ble det kjørt en test til. Pasienten (man innfinder seg jo med en slik status etter en natt i sykehusseng), skulle se på et fast punkt i taket og telle høyt til 50. Jeg trodde selvsagt legen var den det feilte noe, og forklarte at dette var barnemat for en ingeniør. Men ikke for et ingeniørøyelokk, som stengte helt mellom 37 og 38.

«Ja, da er det nok det», var legens konklusjon og introduserte meg for diagnosen *Myasthenia Gravis*. Nå er jeg ikke veldig god i latin, men gravis ligner jo litt på gravalvorlig.

Diagnosen ble bekreftet med blodprøve, og jeg spiser nå medisiner som skal holde denne autoimmune muskelsykdommen i sjakk.

Hadde det ikke vært for tannlegens «mas» om legekonsultasjon hadde jeg nok gått helt til neste tannlegebesøk før jeg tok tak i dette - og jeg ville fått en verre helse. Så det er utrolig å tenke at et standardbesøk hos tannlegen kan redde en fra en alvorlig sykdom. Mange med denne diagnosen har gått i årevis uten å få stilt riktig diagnose. Gjett om jeg heretter gleder meg til å gå til tannlegen - som reddet hele helsen min, ikke bare den delen jeg tygger med.

Elisabeth Groseth



Dentalstøp
Tannteknikk

@ post@dentalstoep.no

☎ 55 59 81 70

🌐 dentalstoep.no

- ➔ Monolittisk zirconia ... Ingen porselen, ingen «chipping»
- ➔ Vi tar imot digitale avtrykk fra alle intraorale scannere
- ➔ Arbeider på alle kjente implantatsystem

